

[Hinesen.]

faldet nogle af sine sparelovsforslag, som ministeren så rigtigt sagde.

Nu må jeg sige til ministeren, at nu må ministeren studere dette forlig, for ministeren har ganske misforstået forliget i relation til dette forslag. Dette forslag har, for så vidt angår forliget, relation til spørgsmålet om lovreserven, og i tilknytning til den formindskede lovreserve er det anført, at socialdemokratiet tager til efterretning, at regeringen mener, den formindskede lovreserve er tilstrækkelig. Heri ligger, som det er tilkendegivet over for regeringen, at socialdemokratiet vil undlade at stemme for den reducerede lovreserve, at vi føler os fuldstændig frit stillet med hensyn til, hvilke forslag vi vil fremsætte, og at vi agter at søge det foreliggende forslag fremmet mest muligt. Ministeren har altså ingen anledning til forundring.

Endnu mere uforståelig bliver ministerens forundring, når forslagsstillernes fremsættelsestale indeholder et klart tilsagn om at ville forhandle forslaget økonomiske konsekvenser, hvad vi i øvrigt har tilkendegivet ved flere tidligere lejligheder.

Endelig skal jeg da for en ordens skyld sige til ministeren, at socialdemokratiet ikke har afvist at fremskaffe kompenserende besparelser. Vi betragter nemlig ikke besparelser som noget, der er løsevet fra vores politik i øvrigt. Vi lægger vægt på denne reform, og det er vi parat til at drage de økonomiske konsekvenser af.

Jeg må måske gøre en enkelt undtagelse med hensyn til at gå ind i debatten omkring specielle synspunkter, der er rejst, over for hr. Chr. Christensen, fordi hr. Chr. Christensen henvendte sig direkte til mig; det var vedrørende forslaget om kristendomsundervisning. Dér vil jeg gerne sige for en ordens skyld, at hvad jeg har lovet hr. Chr. Christensen i forhandlinger med ham og i øvrigt på offentlige møder om ændringer i forslaget vedrørende kristendomsundervisningen, det står jeg selvfølgelig ved, og når forslaget ikke er ændret på dette punkt, skyldes det alene, at man ikke ændrer et genfremsat forslag, som ikke er færdigforhandlet i folketingets uddannelsesudvalg, hvad forslaget jo ikke blev.

I øvrigt vil jeg gerne give udtryk for glæde over, at ingen ordførere ved denne

lejlighed har afvist at udvalgsbehandle forslaget, selv om regeringen øjensynlig mente, at tingets arbejde med en reform, som vi er begyndt på, og som er baseret på en enstemmig folketingsbeslutning af 30. maj 1969, kunne sættes i stå. Den sidste ændring af folkeskoleloven, som vi foretog i 1972, kan ikke stå alene, og det tror jeg samtlige partier, der gennemførte denne ændring, også de, der undlod at stemme for den, er enige om. Vi skylder folkeskolen, dens elever og dens lærere, at vi fortsætter arbejdet, og jeg er tilfreds med, at der nu er skabt mulighed herfor.

Ingeborg Gjerding (FP):

Det er kun for en ganske kort bemærkning. Det foreliggende forslag bygger på, at man fjerner prøverne, og dér er jeg ganske uenig med hr. Maigaard. Prøverne er jo netop til for at sortere de bedst egnede og de mest karakterfaste fra. Alene det vil spare på uddannelsespengene, foruden at det vil virke som en adgangsbegrænsning til en højere uddannelse. Prøver har i hvert fald ikke social slagside. Det er nemlig ganske meningsløst, at de unge spiller tiden på en uddannelse, de ikke kan gennemføre alligevel. Jeg tror, at alle disse let tilgængelige uddannelsespenge frister til uddannelse; det kender jeg flere eksempler på.

Desuden er det ikke officerer, vi mangler, men soldater. Mange tror, det er finere med en boglig uddannelse end med en faglig, men det må være individuelt. Jeg vil i hvert fald ikke stemme for det. Det må bare være sådan, at man senere kan skifte uddannelse, hvis man føler sig anbragt på en forkert hyld.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det var hr. Maigaard, der foranledigede, at jeg gik herop, med sine bemærkninger om lighed i uddannelsen. Vi har lighed i uddannelsen i folkeskolen, men vi har ikke en samling elever i folkeskolen, som er ensartede med hensyn til intelligens, og det kan vi aldrig få dem til at blive, dertil er vi nu engang skabt for forskellige, og det bliver vi nødt til også i skolen at indrette os efter. Det er en umulighed at tro på, at man kan undervise ganske ensartet, uanset hvilken intelligens eleverne er i besiddelse af.

At det skulle være en social deling, vi fore-